

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XIV. De filio Sacerdotis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

δύσας δποσηναι τῆς δυσεβείας, χαριζομένους τῷ δυοσεβεί βασιλεῖ. ὁ Ἰουλιανός, ἔργον μὲν κτ' τῆς ἱερέως τραπέζης ἐξέκρινε. τὸν δὲ ζώιον πρὸς θέναι κολύσαι, κτ' τῆς κόρης ἐπάταξε. Φάναι δ, λέγει ὡς ἔρηματα τῶν χριστιανῶν τῆς θείας ὑπαρχῆς κηδεμονίας. ὁ δὲ Φήλιξ τῶν ἱερῶν σκευῶν τῶν πολυτέλειαν θεασάμενος. κωνσταντίνῳ γὰρ κτ' κωνσταντίνῳ φιλοτίμως ταῦτα κατέσκηδίασαν. ἰδ' ἐξέφη, ἐν ποίοις σκεύεσιν ὑπερέει) ὁ μαρίας υἱός.

A essent, in gratiam impii Principis à vera pietate descivisse. Et Julianus quidem, sacramentam perminxisse dicitur. Cumque Euzoius id facinus prohibere vellet, colaphum ei inflixit. Adjecit etiam, Christianorum res Divinâ providentiâ destitutas esse. Felix vero sacrorum vasorum magnificentiam conspicatus: Constantinus enim & Constantius ambitiose fabricari ea iusserant: Ecce, inquit, quibus vasis Mariae Filio ministratur.

Κεφ. γγ'.

Τὰ κατὰ ἰουλιανὸν τὸν θεῖον τῷ βασιλεῖ, καὶ τὸς ἄλλοις ἀσεβεί.

Ἀλλά τῶν δυοσεβῶν τέτων καὶ μανικῶν Ἀτοληματῶν ἐκείνους μακρῶν ἔπσαν δήκας. Ἰουλιανός μὲν γὰρ ἀδελφικὰ νόσῳ χαλεπῆ πῶς ἐπεσῶν, ὑπὸ σπηδεῶν διεφθάρη τὰ ἔγκατα κτ' τῶν κόπρων ἐπέπαια τῶν δυοκρίτων μορίων παρέπεμπεν, ἀλλὰ τὸ μυσταρὸν σῶμα τὸ τ' βλασφημίας γρόμδρον ὄργανον, δυοκρίσεως κόπρον ἐγχεῖτο μόριον. Φασὶ δὲ αὐτῷ τῶν γυναικῶν πρὸς λαμπρῶν μὲν, ταῦτα φάναι πρὸς τὸν ὁμόλογον ὑμνεῖν ὡς ἀνεγνῶν τὸν ἑσπέρου χριστὸν προσήκη, ὅτι οὐ διὰ τῆ παιδείας, τὴν οἰκίαν ὑπέδραξε δύναμιν ἔδρα γὰρ ἀνεγνῶν πρὸς ὁ ἀδελφικῶν ἐπὶ μὲν, εἰ τῆ σιωπῆς μακροθυμία χρυσάμεν, ταῦτας οὐκ ἔως θελάτας πηγάς ἐκπέπαια. ἐκ τῶν δὲ τῶν λόγων κτ' τῶν ἐπιπέμων παθῶν, συνείσ τ' νόσῳ τῶν αἰτίων ὁ δειλαῖ, δυοδέναι τῶν ἐκκλησιῶν τὸν βασιλεῖα ἰκέτθσε τοῖς ταῦτης ἐς ἐρημίους, ἀλλ' ἔτε ἐκείνον ἐπέσσε, κτ' αὐτὸς δὲ βίβις τὸ τέλος ἐδέξατο. ὁ δὲ Φήλιξ δὲ ἀπίνης θεήλατον καὶ αὐτὸς δὲ ἐξάμεν μάστιγα, αἷμα πανμείριόν τε ἐπανύχιον ἐκ τῶν σῶματ' ἐφέρε, τῶν ἀγείων τῶν σῶματ' πανταχόθεν εἰς τὸ συρρέον τῶν μόριον ἔτα ἡ παντὸς, δαπανηθέντ' αἷματος, ἀπέσθη, κτ' αὐτὸς, κτ' αἰωνίῳ παρεπέμθη θανάτῳ. ἔτσι μὴν ἐν τῷ δυοσεβείας ταῦτας ἔπσαν δίκας.

CAP. XIII.
De vindicta Dei in Julianum Imperatoris avunculum, & alios impios.

VERUM isti, horum impiorum atq; infanorum facinorum illico pœnas dederunt. Nam Julianus confestim gravissimo morbo correptus est, ita ut intestina ejus putredine confumerentur: nec per solitos meatus sterces egereret, sed impurum os quod blasphemiae instrumentum fuerat, excrementis alvi meatum preberet. Ejus autem conjux, fide ac religione insignis femina, maritum his verbis allocuta esse dicitur: Christum Servatorem laudare debes, mi vir, qui hujusmodi castigatione suam tibi potentiam declaraverit. Nescires enim quis sit contra quem pugnabas, si solitâ usus patientiâ, has tibi plagas divinitus infligere noluisse. Ex his verbis & ex dolorum quibus premebatur magnitudine, cum causam motû sui miser intellexisset, Imperatorem rogavit, ut Ecclesiam iis quibus adempta fuerat, restitueret. Sed neque Imperatori persuasit, & ipse protinus ex hac luce sublatus est. Felix vero, ipse quoque divino flagello repente percussus, sanguinem diu noctuque per os emisit, omnibus undique venis in eam corporis partem confluentibus. Sic universo sanguine effuso, ipse quoque extinctus est & morti æternæ traditus. Atque hi quidem impietatis suæ ejusmodi pœnas dederunt.

Κεφ. ιδ'.

Περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἱερέως.

ΝΕΟ δὲ πρὸς ἱερέως ἐν δυοσεβεία τραφέας, καὶ ἐκείνον τὸν καυρὸν εἰς τὸν τευσεβείων μελίση χορὸν. γυνὴ γάρ πρὸς ἄπιστος ἐν

CAP. XIV.
De filio Sacerdotis.

PER idem tempus adolescens quidam filius Flamini, in falsa religione educatus, Christianorū corpori sese adjunxit. Mulier quædam insigni pietate,

& diaconatus dignitate prædita, matri
hujus familiaris erat. Hæc illum unâ
eum matre venientem: erat enim ad-
huc adolefcens, benivole ample-
ctebatur, & ad pietatem cohortaba-
tur. Mortua interim matre, adole-
fcens nihil fecius invisebat mulierem,
& confuetâ ejus institutione fruebatur.
Cumque ejus consilia firmiter ample-
xus esset, rogavit magistrâ, quo tan-
dem modo paternam superstitionem
effugere, & veritatis quam illa prædi-
cabat, compos fieri posset. Cui illa,
patrem fugiendum esse respondit, eiq;
præponendum creatorem tam ipsius,
quam patris: migrandum præterea in
aliam urbem, in qua latere possit, &
impii Principis manus evadere. Ipsa
vero id sibi curâ fore pollicebatur.
Tum adolefcens: Veniam igitur ad te
deinceps, inquit, & animam meam tibi
committam. Paucis post diebus Julia-
nus publicum epulum celebraturus,
Daphnen venit. Unâ cum illo venit
etiam adolefcens pater, quippe qui
& flamen esset, & Imperatorem asse-
ctari solitus. Erat autem cum patre
tum iste, de quo loquimur, adolefcens,
tum ejus frater. Ambo quippe erant
æditui, Imperatoris cibos aqua lustrali
aspergere soliti. Septem diebus apud
Daphnen festum agi mos est. Primo
igitur die, cum iste juxta Imperatoris
adstans stibadium, cibos solenniter
adsperisset & scelere complevisset, con-
fessim Antiochiam pertexit. Et ad exi-
miam profectus mulierem: Ego quidē,
inquit, adsum, nec fidem datam fecelli.
Tu vero salutem & animæ & corporis mei
consule, & præsta quod promisisti.
Tum illa protinus conlurgens, adole-
fcentem deducit ad virum Dei Mele-
tium. Ille juvenem aliquandiu mane-
re jussit in superiore domus cœnaculo.
At pater filium suum quærens, Daphnē
circumire cœpit. Reverlusque in ur-
bem vicos omnes & compita peram-
bulabat, oculos quoque versus con-
jiciens ejus investigandi causâ. Postquam
vero ad eum locum venit in quo domi-
cilium erat divini Meletii, sublatis o-
culis videt illum per cancellos prospici-
entem. Statimque ingressus, corri-
puit eum atque abduxit: & domum re-
ductum, primum quidem multis ver-
beribus cecidit. Deinde candentibus
veruculis manus ejus ac pedes & dorsū
inussit. Postremo cum eum in cubiculo
inclusisset, claustris exterius additis

Α
αλαθεία, καὶ τὴν διακονίαν ἡξιωμένη χρα-
μαίθη, Συνήθης ἦν τὸ τέτταρτον μνηστὴρ αὐτῆς
τον μὲν τὸ μνηστὴρ ἀφικνεύμενον, ἐτι γὰρ με-
κύλιον ἦν, ἠσπάζετο τε καὶ πρὸς ἑαυτὴν εἰς εὐσε-
βίαν. καὶ τὸ μνηστὴρ ἡ τελευτήσασσας ἀφικνεύ-
σασσας ταύτην ὀνόματι, καὶ τὸ Συνήθης διδασκα-
λίας ἀπήλαυε. παρὶ τὴν τὰς συμβεβηκυίας εἰς
δέξια μνηστὴρ, ἠεὶ τὴν διδασκαλίαν, τίς ἀν-
νοῖς πόρος δι' ἐδύνατον καὶ τὴν ἑπατὴρ δὲ
δαμονίαν φυγεῖν, καὶ τὸ παρὶ αὐτῆς κηρυττομέ-
νης ἀληθείας μεγαλαχέειν. ἢ ἢ λέγει χρεῖται
τὸν πατέρα φυγεῖν, καὶ πρὸς αὐτὸν αὐτῆς
κακίαν δημιουργοῦν, καὶ πόλις ἑτέραν κατα-
εῖν ἐν ἡ λατρεῖν δύνασθαι καὶ διαδοῦναι τὴν
σεβῆς βασιλείας τὰς χεῖρας ὑπάρχοντο ἢ τε-
τε προνοήσῃ αὐτῆς. ἀτάς, ἐπὶ ὀνόματι, ἡξω λα-
πον, καὶ τὴν ἐμαυτῆς ἑπὶ τὸ δῶσω ψυχῆν ἀ-
γον ἢ διελθῆσων ἡμερῶν, ἐδύνατος μὴ εἶσθαι
δῶσθαι δὲ δημοδοσίαν ἐπιλέσων ἀνὴρ θεο-
αυτῆς ἢ καὶ ὁ τέτταρτος πατήρ, ἰερὸς τε ἀνὴρ καὶ
θεῶς συνέπεσθαι τὸ βασιλείας ἢ πατὴρ συνή-
σθαι. ὁ τέτταρτος γὰρ ἀδελφός. νεώκωρον γὰρ ἡ
τὰ βασιλείας ἐδύνασθαι ἀφικνεύμενος. ἐπὶ
ἡμέρας ἐν τῇ δῶσθαι πανήθειαν ἐν εἰώθασθαι
ἐν ἡμέρας τῇ πρῶτῃ παρασάσθαι τῇ βασι-
ας σὺ δὲ, καὶ τὰ ὄψα καὶ τὸ ἐδῶσθαι διαρράνας καὶ
ἐμύσας ἐμπλήσας. δρόμων χερσὶ ἀμύθη, τῇ
ἀνὴρ καὶ κατέλαβε ἐπὶ τὸς ἰθὺς θάυμασιον ἐκεί-
νην ἀφικόμενος ἀνὴρ πονεῖν μὴ ἡκωσθαι
μὴ ψεύσασθαι τὴν ὑπόθεσιν. σὺ ἢ τῶν
ἐκείρας ἐπιμελήσῃ, καὶ τὴν ἐπαγγελίαν ἐ-
πλήρωσον. ἀφικνεύμενος δὲ ἐν ἐκείνῃ δῶσθαι
ἀφικνεύμενος τὸς ἀνὴρ πονεῖν μὴ ἡκωσθαι
πῆγα γὰρ. ὁ ἢ τῶς αὐτὸν ἀνὴρ διάγειν ἐν τῇ
τασθαι γὰρ πρὸς ἑαυτὸν. ὁ ἢ πατήρ τὸν παῖδα ἐ-
πὶ τῇ, τὴν τε δῶσθαι ἀφικνεύμενος καὶ εἰς τὸ
ἀφικόμενος, ἀφικνεύμενος ἀφικνεύμενος καὶ τῶς
πάνσοσε ἀφικνεύμενος τὸ ὄφθαλμῶν, καὶ τῶς
ἀνὴρ πονεῖν μὴ ἡκωσθαι. ἐπειδὴ καὶ ἐκείνο τὸ
ἐκείνον ἐκείνον ἐκείνον τὸ κατὰ γὰρ ὁ θεῶς εἰς
λεῖθη, ἀναβλέψας εἶδεν ἐκείνον δῶσθαι
φάκας διακονίαν καὶ δραμῶν εἰς χεῖρας
κατὰ τὸ εἰς τὴν οἰκίαν ἀπαγαγὼν, πρῶτον μὴ
αὐτῶν μάστιγας παμπόλλας ἐπὶ τὰ χεῖρας αὐ-
τίσθαι πυρακίωσας, καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶς
καὶ τοῖς νώτοις ἐπέδρακεν. ἐπὶ τὰ καθέρξας ἐν
θαλάμῳ καὶ κλειθρῶν ἐξώθεν ἐπὶ τῶς, εἰς τὴν
δῶσθαι

δάφνην ἀνήλθε. ταῦτα εἰὼς ἀνδρὸς πρὸς εὐ-
 ταήδη γεγονότος, διηγεμῆνός ἀκήκοα. προσέ-
 θηκε δὲ ταῦτα, ὡς ἐν τῷ γυρόμενος καὶ θείας
 χάριτος ἐμπλησθεὶς, συνέτριψε μὴ ἀπαίλατα
 ἔπατρος εἰδῶλα. ἐκωμώθη δὲ αὐτῶν τὴν ἀδελ-
 φείαν. ὕστερον δὲ εἰς νέον λαβῶν ὅπως εἰδρασεύ, εἰδὲ σέ-
 τε τὴν ἔπατρος παρουσίαν, καὶ τὸν δεσποτὴν χει-
 ρὸν ἠνυπόβησε νύσσα, ἔσυντρίψαι τὰ κλει-
 δρα καὶ τὰς θύρας ἀναπέτασαι. σὺ γὰρ δὴ ἕνεκα,
 εἶφη, ταῦτα πέπονθά τε καὶ δίδρακα. ταῦτά
 μιν, εἶφη, λέγουσι, ἔξέπεσε μὴ τὰ κλειθρῶν,
 ἀνεώχθησαν δὲ αἰθύραι ἐγὼ δὲ πάλιν πρὸς τὴν
 διάσκαλον εἰδραμον. ἡ δὲ ἄρῃ μοι γυναικὸς
 ἀειτεῖσα. καὶ σὺν αὐτῇ γὰρ εἰς τὴν καμάραν κα-
 θίσασα, τὰ θείω με πάλιν μελελιῶ πρὸς ἡμέ-
 ραν. ὁ δὲ τῷ ἱεροσολύμων με παρέδωκεν ἐπι-
 σκόπων κύριλλος δὲ τῆνικαὶ αὐτῶν. καὶ ἔτι νύκτωρ
 εἰς τὴν παλαιστίνην ὤρμησάμεν. μετὰ τὴν ἡλιαν-
 νου τελευτήν, καὶ τὸν πατέρα ἐστὶ πρὸς τὴν ἀλήθει-
 ἀν ἐποδήγησε. καὶ τὸ γὰρ ἡμεῖς μετὰ τῶν ἄλλων
 εἰδρασεύ. τὸ μὲν δὲ ἔσπονδοι πρὸς θεο-
 γνωσίαν ποδήγησεν, ἡ δὲ ἑβραίων μελέλαχον.

A Daphnaen rediit. Hæc ego illum jam
 senem narratam audivi. Qui hæc e-
 tiam adjiciebat, se divino numine af-
 flatum, & cœlesti repletum gratia, pa-
 tris simulachra omnia contrivisse, &
 infirmitatem eorum derisisse. Postea
 vero cum facinus suum ipse considera-
 ret, patris reditum expavisse; & orasse
 Christum Dominum, ut opem sibi fer-
 re veller, & contritis claustris fores a-
 periret. Tuâ enim causâ, aiebat, hæc
 pertuli, hæc feci. Hæc cum dicerem,
 inquit, subito ceciderunt claustra, &
 fores apertæ sunt. Tum ego rursus ad
 magistram cucurri: Illa vero, cum me
 muliebri veste induisset & in basternâ
 collocasset, rursus ad divinum Meleri-
 um me adduxit. Ille Hierosolymorum
 me tradidit Episcopo, qui tunc Cyril-
 lus vocabatur. Atque ita noctu in Pa-
 lastinam profecti sumus. Caterum
 post obitum Imperatoris Juliani, iste
 patrem quoq; suum ad veram religio-
 nem perduxit. Nam & hoc inter alia
 nobis narravit: Hoc modo isti ad Dei
 cognitionem adducti, salutem confe-
 cuti sunt.

Κεφ. 18:

Περὶ τῆς ἐπιπέτης καὶ μαξιματῶν Ῥωμαίων.

CAP. XV.

C De Juventino & Maximo Romanis.

Ιουλιανὸς δὲ παρρησιαίτερον, μάλλον δὲ ἀ-
 ναιδέστερον, καὶ τὸ ἀσεβείας ὠπλίξεν, τὸ μὲν
 τῆς ἑβραϊκῆς ἀεικείμενος προσωπεῖον, πάσης
 δὲ κατὰ κελεύσιν ἔθθησεν, πρὸς τὸν τῆς ἀσε-
 βείας ὄλεθρον τὰς ἑβραίων ἀγροῦντα.
 πρῶτον μὲν γὰρ τὰς ἐν τῷ ἄσφ καὶ τὰς ἐν δάφ-
 νη πηγάς τὰς μυσαρῶν θυσιῶν ἐμόλυνεν, ἢ
 ἕκαστος δὲ πηλῶν τῶν ἀμαλῶν μελέλαχον
 τῶν μύσων, ἐπέτα δὲ καὶ τὴν ἀγορὴν προ-
 κείμενα, τὰ μιάσματα ἐνεπίμπλα ἀειεβ-
 ραίνοντο γὰρ ἀετοὶ καὶ κρέα, καὶ ὄπῳ καὶ λάχα-
 να, καὶ ὅσα ἄλλα εἰδῶμα. ταῦτα ὀρώντες, οἱ δὲ
 τῶν ἑσσηκότος προσηγορίας τελευτηκοῦτες, ἐσε-
 νον μὲν καὶ ὠλοφύροντο βδελυγόμενοι τὰ γνό-
 μενα μελέλαμβανον δὲ ὁμῶς, διπλοκῶν
 ἀφθόμοι νομῶ. πάντες γὰρ, φησι, τὸ ἐν μα-
 κίλλω πωλέμενον εἰδῶμα, μηδὲν ἀνακρίνοντες
 δια τὴν συνείδησιν. δύο δὲ πνευ ἐν τῷ εἰδίῳ δια-
 πέροντες ἀσπίδη φοροὶ γὰρ ἦσαν καὶ βασιλεύς
 πέρεστεροι. ἐν τινὶ συμποσίῳ θερμότερον τῶν
 γνωσμένων τὸ μύσθον ἐθρήνησαν, καὶ τοῖς
 θαυμασίοις τῶν ἐν βαβυλωνίᾳ διαπρεψαμένων

JULIANUS vero libertius, seu potius
 majore cum impudentia, pietatem
 oppugnabat: speciem quidem clemen-
 tiæ præferens, sed revera laqueos ten-
 dens & retia, quæ deceptos homines in
 impietatis exitium traherent. Nam
 primum quidem fontes, tum qui in ur-
 be, tum qui in suburbano Daphnensi
 erant, abominandis sacrificiis inqu-
 navit; ut quicumque aquam gustassent,
 communionem sceleris inficerentur. De-
 inde cuncta quæ in foro venalia erant,
 similiter contaminavit. Panes enim &
 carnes; olera item ac poma, cuncta de-
 nique cibaria iustri aqua adsperge-
 bantur. Quæ cum viderent Christiani,
 gemebant ipsi quidem ac lamentaban-
 tur, talia abominantes. Edebant tamen
 obtemperantes legi Apostolicæ ita di-
 centi: Omne quod in macello venun-
 datur comedite; nihil interrogantes
 propter conscientiam. Forte duo qui-
 dam honoratioris militia gradu prædi-
 ti: erant enim scutarii & stipatores Im-
 peratoris: quodam in convivio abomi-
 nanda hæc scelera aliquanto vehemen-
 tius deploraverant, & puerorum qui o-
 lim Babylonicè inclaruerunt verba admi-
 s

